

עמוס גוטמן, שטרטו "נגוע" מטפל בבעיית ההומו־סכסואלים ממבן האישי, מספר על עצמו כעל הומו־סכסואל, על הבעיות, הלבטים ויח החברה, על נסיונו "לצאת מזה", ועל ההשלמה עם מה שהוא

"אני שונא להגדיר את עצמי כהומו־סכסואל. לקח לי שנים עד שהייתי מוכן לקחת את זה על עצמי"

"הגבר הראשון שלי היה איש־רוח שמאוד הערצתי. אחרי שכבש אותי זרק אותי בבושת־פנים"

"עשיתי הרבה נאחס לבחורות. ברגע שהן היו מסכימות להתמסר לי ברחתי על נפשי"

ראיינה שרית ישי

"כל כך רציתי להיות כמו כולם, אכילו שמתי פחקים בכוחל, ביקשתי מאלוהים שיפתור אותי מהבעייה"

"הילדים בכיתה גילו לפני שאני הומו־סכסואל. הייתי ילד קטן, עדין, ולא אהבתי ספורט"

"לקח לי הרבה זמן עד שהעזתי להיות מעורב בגטו ההומו־סכסואלי. אחר כך לקח לי הרבה זמן לצאת ממנו"

"להיות הומו־סכסואל - זה ללכת לאבדון!"

נגשתי את עמוס גוטמן לפני שנתיים. הוא ניסה אז לגייס משקיעים לסרט. קיווה שדרך כתבה בעיתון יצליח לעורר עניין. במהלך הפגישה שלנו הסתבר לי כי הוא סגור כמו שבלול. למרות שסרטי הקצרים עסקו בנושא ההומוסכסואלי, למרות שגם סירטו הארוך אמור היה לעסוק באותו נושא עצמו. סירב גוטמן להיחשף או להיפתח או לדבר על עצמו כעל הומוסכסואל.

אני, אישית, התרשמתי שזהו סרט אמיתי, אמין ומצויין. סרט קשה וחושפני. המתיר את העצבים חשופים. מידה כזו של חשיפה לא ראיתי מעולם בקולנוע הישראלי. מידה כזו של חשיפה לא ראיתי באף סרט זר שעסק בנושא ההומוסכסואלי. כשהאמתי ריקאים מטפלים בנושא זה הם עושים אותו או בורגני מיד כמו בסרט "נישואין אחרים" או אכזרי מדי כמו בסרט "שוטטות".

חיינו של חריג אינם גן של שושנים. בוודאי לא חיינו של הומוסכסואל. מה ההטרסוכי־סואלים יודעים על החיים האלה, על הבעיות, הלבטים, הפחדים והניסיון הנואש שעושים כמה מהם לצאת מזה? עמוס גוטמן פתח דלת, כדי להבין את העולם הזה. גם בסירטו וגם בראיון שערכתי עימו.

שלו הוא החשיפה האמיתית. הסופר אחריו אין דרך חזרה. כעת, משפטר הבעיה הזו לעצמו, הוא יכול ללכת הלאה ואחרי שעסק בסרטים אך ורק בנושאים ההומוסכסואלי, יעסוק סרטו הבא בנושאים בעייתיים לא פחות - אשה בת 36.

● האם הסרט שלך זה אתה? הרוח של הסרט היא ביוגרפית, לא הפרט בסדר־הכל הסרט מבטא את כל הפחדים ש הסרט מבטא את מה שהיה קורה לי, אילו הייתי עושה קולנוע.